

ВІШІ

Місто-курорт Віші після тяжких років війни знову оживало. Щороку кількість відпочивальників зростала, як і популярність курорту. Ще здавна Віші було улюбленим місцем відпочинку французьких аристократів і навіть монархів. Курорт щедро обдарувала природа: передовсім — незвичайними за складом мінеральними термальними водами, які гідно оцінив колись король Франції Генріх IV, зробивши Віші місцем свого відпочинку й оздоровлення. У свою чергу, Наполеон III сприяв тому, щоб це місце стало респектабельним курортом знаті. Розташоване в центрі Франції — саме там когить свої води ріка Альє, — Віші завжди було дуже мальовничим і красивим місцем. А побудовані тут для аристократів архітектурні ансамблі й парки, гармонійно зливаючись із природою, вражали уяву й робили місто казково-прекрасним, можна навіть сказати — помпезним і величним.

У Віші неможливо було занудьгувати або захаяти культурне життя. Оперний театр, який відчинив свої двері для публіки ще 1903 року, музеї, криті галереї для прогулянок у парку й багато іншого — усе це сприяло чудовому відпочинку, роблячи його незабутнім. Невдовзі набули популярності приватні маєтки й фешенебельні готелі, що дозволяли знаті почуватися як удома.

Перша світова війна зруйнувала звичний плін життя. Але тепер місто знову оживало, набиралося сил і манило у свої прекрасні володіння,

обіцяючи зміцнитися тілом і духом після війни. Вимальовувався новий стиль життя, у якому важливе місце почала посідати передовсім турбота про здоров'я: відпочинок на курортах для лікування та оздоровлення, окрім того — заняття спортом. Ті, хто приїхав на курорт, кожен по-своєму пережили воєнне лихоліття й поспішали надолужити згаяне. Попри те, що контингент став різноманітніший, курорт радо приймав усіх і ніби навіював на гостей втрачений спокій, гармонію та навіть невластиву нинішньому ритмові життя неквапливість і розміреність. Мальовнича природа, якою милувалися приїжджі, розслаблений ритм повсякдення, пишна обстановка, термальні джерела, що відновлюють сили, але насамперед — мирна атмосфера — усе це повертало радощі життя. У душах відпочивальників зароджувався цілий спектр почуттів, у якому особливе місце посідали (як і повсюдно на курортах) легкий флірт, усілякі пристрасті, а іноді — навіть спалахи щирого кохання.

Був тихий ранок, коли навколо все спокійно, неквапливо й малолюдно. У цю годину місто солодко відпочивало після безсонної, бурхливої ночі, насиченої світськими розвагами, які так полюбляло тутешнє товариство, особливо в повоєнні «золоті двадцяті». Отож курорт не поспішав починати новий день. Але молодий герцог устав незвично рано. У ньому поволі пробуджувалося досі зачаєне бажання пізнати різнобічні приваби тутешнього життя, може, навіть поринути з головою в якісь нехай короткочасні, але п'янкі стосунки, що вивітрили б гнітючі переживання війни. Власне про щось серйозне й тривале не йшлося,

він зазвичай уникав таких зв'язків, знаходячи задоволення в короткочасних насолодах.

Мішель — так звали молодого двадцятисемирічного аристократа — спочатку не хотів їхати, але за наполяганням сім'ї усе ж погодився. Перші кілька днів, проведені тут, трохи розслабили його, і тепер він уже не жалкував, що приїхав сюди. Герцог успадкував від свого батька не тільки статки та ім'я, а й яскраву красу. Мішель був дуже вродливий: мужні вилиці, проникливі блакитні очі, виразні вуста й чудова спортивна статура. Він захоплювався кіньми, гольфом, тенісом, ганяв на автомобілі. Чудово танцював і був вельми галантний. Жінки просто-таки втрачали голову в його товаристві. Поряд із ним завжди панувала атмосфера свята й манливої казки.

Упродовж дня герцог перебував у чудовому настрої, був бадьорий, жваво підтримував бесіду в товаристві прекрасних дам. Він та його приятель Ален, із яким молодий чоловік приїхав, устигли познайомитися з чарівними панянками. Мішель увійшов у кураж: веселився, пив, але іноді, полишивши дам, приєднувався до чоловічого товариства, де тривали довгі розмови, цікаві лише їм. Та все-таки частіше він віддавав перевагу легкому флірту із красунями, що допомагали йому відпочивати від серйозних справ, у які він зазвичай поринав із цілковитою віддачею. Надвечір, після насиченого подіями дня, молодий герцог милувався парком, чекаючи з нетерпінням на хвилююче побачення. Замислений Мішель довго й неквапно прогулювався алеями і сам не помітив, як мимохідь звернув до набережної річки Альє. Мальовничий

вид, що постав перед очима, зачаровував і дарував глибоке відчуття умиротворення. Призахідне сонце вже спускалося за обрій, забарвлюючи небо багрянцем.

Раптом звідкись долинув ніжний, мелодійний жіночий голос, правда, ледве чутний. Мішеля несподівано охопила цікавість, і він пішов на той голос. Хто ж ця прекрасна нічна пташка, що так чарівно співає в надвечір'ї?.. Невдовзі перед його очима постала молода дівчина. «А вона гарнесенька...» — подумалося йому. Одягнена дуже просто, видно, з небагатої сім'ї. Струнка, трохи засмагла, миловидна, з охайно зачесаним волоссям, жвавими очима — вона була зовсім не схожа на тих, що йому зазвичай випадали в око. Але її голос... Він зачепив щось у глибині його зраненої душі.

— Пробачте, я почув ваш чарівний спів... і прийшов удовольнити свою цікавість. Кому ж він належить, панно?

Спів обірвався, дівчина пильно подивилася на чоловіка й присіла на лавицю.

— Ну то й що ви скажете? — із зосередженим виразом обличчя, нітрохи не збентежившись, запитала юна незнайомка.

— Даруйте... — здивований Мішель не чекав на таку відповідь.

— Себто вам сподобався мій спів і те, що ви побачили? — вона схилила набік голівку.

— О... так, спів чарівний, а ваш вигляд цілком гармоніює з ним. Ви працюєте тут?

— Так... — глибоко видихнула співрозмовниця з якоюсь ноткою печалі.

— І... — Мішель не встиг договорити.